

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Dobozy Csaba Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Dobozy Csaba ügyvéd) által képviselt felperesnek - a dr. Mihályi Szabolcs László ügyvéd által képviselt Solymár Nagyközség Önkormányzata (2083 Solymár, József A. u. 1.) alperes ellen **kártérítés** iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2011. május 12. napján meghozott 25.P.23.491/2006/50. számú ítélete ellen a felperes 51. sorszámon előterjesztett fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg az alperesnek 100.000 (egyszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy az államnak az adóhatóság felhívására az ott írt időben és módon fizessen meg 900.000 (kilencszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

Módosított keresetében a felperes 2001. április 1-től 2008. június 30-ig terjedő időszakra 40.250.590 Ft, 2008. július 1-től pedig legalább 21 hónapon keresztül havi 665.432 Ft elmaradt haszonból, továbbá költségnövekedésből álló 20.000.000 Ft vagyoni kártérítés, valamint nem vagyoni kártérítésként 10.000.000 Ft és ezek 7 %-kal növelt törvényes mértékű kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest (Ptk. 305. § (1) és (3) bekezdés, 310. §, 318. § (1) bekezdés, 339. § (1) bekezdés, 355. § (1) és (4) bekezdés).

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Érdemi védekezésében arra hivatkozott, hogy együttműködési kötelezettségének mindvégig eleget tett, a felperes is tisztában volt az adásvétel tárgyát képező ingatlan jogi hiányosságaival. A felperes állított kára és magatartása között nincs okozati összefüggés, túl azon, kára bekövetkeztét a felperes nem is bizonyította.

Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a keresetet. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 625.000 Ft ügyvédi munkadíjból álló

perköltséget és az állam javára az illetékügyi hatóság külön felhívására 900.000 Ft illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt eljárási illetéket.

Ítéletének indokolása szerint a kereset elbírálásakor a Ptk. 339. § alapján abban kellett állást foglalnia, hogy a felek közötti adásvételi szerződésekből eredő nehézségek okán a felperesnek keletkezett-e kára, és ha igen, akkor ezt az alperes jogellenes magatartása okozta-e. A felperes az alperes szerződésszegésére alapította kártérítési igényét, és az alperes szerződésszegéseként azt állította, hogy az alperes kötelezettséget vállalt az adásvételi szerződésekben meghatározott ingatlanok kialakítására, e kötelezettségének azonban nem tett eleget. A peres felek előadása és a tanúvallomások alapján megállapította, hogy a felperes az ügylet megkötésekor is tisztában volt azzal, hogy rendezetlen jogállású ingatlan tulajdonjogát kívánja megszerezni. Ezt a tényt a peres felek a szerződésben is rögzítették, és az előszerződés aláírása után az alperes tájékoztatta a felperest a szerződésben rögzített csere lehetetlenüléséről is. A felperes üzleti kockázata volt, hogy a szerződésben rögzített paraméterekkel vásárol ingatlant. A felperes üzlettársa elállási szándékáról, az ingatlan vitás státusáról is tudott, ennek ellenére az egyeztetések során és még a per alatt is ragaszkodott az adásvételhez. A felperesnek az előreláthatóság körében tudnia kellett, hogy jogszerzése akadályokba ütközhet. Tény, hogy az adásvétel időpontjában az átruházás tárgyaként még nem létező ingatlanokat jelöltek meg a felek. Az évek során bebizonyosodott, hogy az ingatlanok létrehozására a feltüntetett helyrajzi számmal nem kerülhet sor. A felek éveken át tartó tárgyalásaik során nemcsak a jognyilatkozat pótlásáról, hanem szerződésük módosításáról is megállapodtak. A szerződésben az alperes vállalta az ingatlanok kialakítását, de e vállalására a felek semmiféle időbeli korlátot nem szabtak. Az alperes a szerződésben és a jogszabályokban rögzített együttműködési kötelezettségének mindenben eleget tett, és igazolta, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható.

A kár a vagyonban bekövetkezett hátrány és elmaradt haszon is lehet. Az elmaradt haszon tekintetében a Pp. 3. § (3) bekezdés és 164. § (1) bekezdés alapján felhívta a felperest az italforgalmazó társasággal kötött szerződéseinek, iratainak csatolására. A felperes azonban kioktatás és figyelmeztetés ellenére sem tudott okiratokat csatolni elmaradt haszna alátámasztására. Ezért az ebben a körben előterjesztett kalkulációit és magánszakértői véleményét is figyelmen kívül hagyta, és az ezzel kapcsolatos további bizonyítás lefolytatását is mellőzte, hiszen a felperes a jogalap körében nem tisztázta keresete alaposságát. Vagyoni kártérítés iránti igényén belül a felperes 20.000.000 Ft-ban jelölte meg az építési költség növekedéséből álló igényét. Ennek alapjaként előadta, hogy korábban 20.000.000 Ft-ból tudott volna az ingatlanon felépítményt létrehozni, ami mai költségen 40.000.000 Ft-os beruházást jelenthet. Ez a kereseti kérelme viszont azért alaptalan, mert építési engedélyt a perbeli területre nem csupán a tulajdonos kérhetett, a felperes azonban ilyen kérelmet nem nyújtott be (46/1997. (XII. 29.) KTM rendelet 5. §). Minden alapot nélkülözött a nem vagyoni kártérítés iránti igény is. A bírói gyakorlat egységes annak megítélésében, hogy szerződéssel okozott kár megfizetése iránti perben nem vagyoni kártérítés iránti igényt nem lehet alappal előterjeszteni. A felperes ugyan állította egészségromlását, és ezt az alperes károkozó magatartásának, az elhúzódozó ügy rendezetlen mivoltának tudta be. E

hivatkozásai azonban súlytalanok, mert személyhez fűződő joga megsértésére kifejezetten nem hivatkozott, és ennek az igénynek a körében értékelhető tényállást sem adott elő. Mindezek alapján a felperes nem tudta bizonyítani, hogy a perbeli ügylet során kára merült volna fel.

Az alperes jogellenes magatartására utalás is minden alapot nélkülöz, mert az alperes mindent megtett annak érdekében, hogy a perbeli jogviszonyt rendezze. Az ingatlanok kialakíthatóságának akadálya nem az alperes érdekkörébe esett, az ugyanis a feleken kívül álló, harmadik személyek nyilatkozatától, illetőleg a felszámolástól függött. Mindezek következtében az okozati összefüggés és a felróhatóság kérdését már nem kellett vizsgálnia. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdés szerint rendelkezett.

Fellebbezésében a felperes elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és keresete teljesítését, másodlagosan közbenső ítélet hozatalát, harmadlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte azzal, hogy az ítélőtábla rendelje el, hogy a pert azonos hatáskörű más bíróság vagy az elsőfokú bíróság másik tanácsa tárgyalja (Pp. 253. § (2) bekezdés, 213. § (3) bekezdés, 252. § (3) és (4) bekezdés).

Álláspontja szerint az ítélet nem felel meg a Pp. 1. §-ban foglalt követelménynek, és a Pp. 3. §-ának sem, mert az elsőfokú bíróság nem kérelme alapján járt el, és a jogvitát sem a kérelmében megjelölt jogszabályok alkalmazásával bírálta el, következésképpen döntése nem terjed ki a Pp. 213. § (1) bekezdésnek megfelelően a kereseti kérelmére. A felek között adásvételi szerződés jött létre, melynek alapján a vételárat megfizette, a Ptk. 365. § (1) bekezdés szerinti kötelezettség érvényesítését tartalmazó keresetével szemben pedig nem érv, hogy miért nem állt el a szerződéstől, és miért nem az okiratot szerkesztő ügyvédet perelte. A Ptk. 198. § (1) bekezdés alapján a kötelezettségét teljesítő fél követelheti a másik fél teljesítését. Az önkormányzat alperessel szemben fokozottabb elvárások állapíthatók meg, mint egy magánszemély részéről. Az ítéletben feltételezett vagyoni előnyeivel kapcsolatban megállapítható, hogy a szerződés az alperes céljait is megfelelően szolgálta. Az ítélet megengedhetetlenül nyilvánítja üzleti kockázatnak az önkormányzat által szavatolt ingatlaneladást. Egy szokásos adásvételi szerződés esetében sem lehet eltekinteni a szerződő feleket terhelő kötelezettségektől, de ezt egy önkormányzat esetében fokozottabb elvárással kell értékelni, mert az alperes az ingatlanok elidegenítését, kialakítását erre szakosodott szervezetként végzi, így elvárható, hogy ezt a tevékenységét az átlagos mértéket meghaladó pontossággal, körültekintéssel, szakértelemmel végezze. Visszás, hogy az általa indítványozott bizonyítás foganatosítása helyett a tárgyalás berekesztésére került sor, ugyanakkor igénye elutasítása körében az ítélet a bizonyítottság hiányát említi. Ellentmondó az ítélet abban is, hogy a tényállás körében ugyan megemlíti az italforgalmazó céggel fennállt viszonyát, de a későbbiekben az elutasítás indokaként e tények bizonyíthatatlanságára hivatkozik. Sérelmes az ítélet azért is, mert az alperes által sem vitatott vagy bizonyított tények tekintetében is a bizonyíthatatlanságot rója a terhére. A földterület és az ingatlan fogalma megkülönböztethető. Egy földterületet használ ugyan, de nem a részére eladott ingatlanokat birtokolja. Az alperes a mai napig nem jelölte ki, hogy hol van az a két

ingatlan, amelyet a tulajdonjoga alapján a sajátjaként birtokolhat és keríthet be. A pernek nem az volt a tárgya, hogy az alperes miért nem tett eleget a szerződésben vállalt kötelezettségének, hanem az, hogy nyilvánvalóan nem tett eleget, és a mai napig sem teljesíti a szerződésben vállalt kötelezettségét. Az ítélet az építkezés tényét az indoklásból kirekeszti. Az elsőfokú eljárásban 2009. május 5-én postázott észrevételeiben részletesen tárgyalta olyan kérdéseket és tényeket, amelyeket az ítélet figyelmen kívül hagy. A beépítési kötelezettség nem csak egy őt terhelő kötelezettség volt, hanem egyben olyan joga is, melyet gyakorolni kívánt. Az alperesnek ezt a beépítési kötelezettséget kötelessége lett volna biztosítani, ehhez képest igazolt, hogy beépítési kötelezettsége, joga gyakorlását az alperes akadályozta. A hároméves beépítési határidő feltételezte, hogy az alperes a határidő teljesítéséhez szükséges módon elvégzi a telekalakítást, és biztosítja, hogy a telek erre alkalmas legyen, és ennek a kötelezettségének értelemszerűen része volt a terület belterületbe vonása is. Az alperes építésügyi hatóságának volt vezetője tanúvallomásaiban előadta, hogy az építési engedély kiadásához szükséges volt a területek belterületbe vonása. Az alperes érdekkörén belül készült leiratból az is megállapítható, hogy ennek erre irányuló kérelem, illetve képviselő testületi döntés után nem volt akadálya. Az alperesnek szavatossági felelőssége körében alapvető kötelessége volt az ingatlan beépíthetőségének a biztosítása, és az együttműködési kötelezettség alapján is tartozott volna a szerződés szerinti építkezés megvalósítását minden eszközzel előmozdítani. Az alperes arra hivatkozott, hogy az építés engedélyezése iránti kérelmét a mai napig nem terjesztette elő, holott amikor a részegyezséggel megszerezte a perbeli ingatlanok tulajdonjogát, akkor az elvi építési engedély beszerzése során az építőhatóság azt közölte vele, hogy a beépíthetőség feltétele a belterületbe-vonás, és erről kérelmére a képviselőtestület dönthet. Ennek ismeretében kérte az alperest, hogy vonja belterületbe a perbeli telkeket. A perköltséget megállapító rendelkezés is megalapozatlan, mert az alperes okot adott a perre, hiszen az elmulasztott telekalakítást is kizárólag a per hatására és annak folyamatban léte alatt végezte el. A részegyezséggel kapcsolatos perköltségről is dönteni kellett volna az ítéletben, és a javára perköltséget kellett volna megállapítani. Az elsőfokú bíróság három tanácsa is tárgyalta az ügyét, és a változások súlyos hátrányt okoztak neki. A pervezetésben megnyilvánuló különbségek, az ítélet megalapozatlansága pedig alapot ad arra, hogy a másodfokú bíróság a Pp. 252. § (4) bekezdése szerinti intézkedést tegye.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, annak helyes indokaira hivatkozott.

Kiemelte: az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapított tényállás alapján teljes körűen elbírált a felperes kereseti kérelmét, ítéletében valamennyi kártérítési igény elutasítását részletesen meg is indokolta, ezt megelőzően pedig a felperesnek többször is megadta azt a lehetőséget, hogy keresete jogalapjának bizonyítására az indítványait előterjeszthesse.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt a Pp. 228. § (4) bekezdés szerint fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezése, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítéletet egészében bírálta felül.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi döntésével és annak indokolásával is egyetértett, ezért az elsőfokú ítélet helyes indokait határozatában a Pp. 254. § (3) bekezdés alapján nem ismétli meg, és kizárólag a fellebbezésben előadottak miatt mutat rá a következőkre.

A felperes perben az alperes szerződésszegésére alapítottan kívánt kártérítési igényt érvényesíteni, ezért a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján őt terhelte az alperes kártérítési felelősségének megállapításához szükséges és a Ptk. 318. § (1) bekezdésén keresztül alkalmazandó Ptk. 339. § (1) bekezdése szerinti konjunktív feltételek mindegyikének bizonyítása, így a perben neki kellett bizonyítania, hogy az alperes szerződésszegő magatartásával okozati összefüggésben őt a keresetben megjelölt összegű kár érte.

A Pp. 121. § (1) bekezdés c) pontja értelmében mindenkor a felperest terheli a keresettel érvényesíteni kívánt joga ténybeli alapjának megjelölése. A felperes a perben módosított keresetében 3 tételből álló kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Ezek közül az elmaradt haszonból és a költségnövekedésből álló kára ténybeli alapjaként azt adta elő, hogy ezek a károk azért következtek be, mert az alperes magatartása folytán nem tudta megvalósítani az ingatlanokon tervezett építkezési tevékenységet, és nem tudta a fel nem épített épületeket megfelelően hasznosítani, azok építésének tervezett költsége pedig megvalósítás esetén már közel a duplája lenne. A felperesnek ezek a tényállításai önmagukban nem voltak elegendőek arra, hogy valóságuk bizonyítása esetén ezekre sikeresen alapozzon kártérítési igényt. E tények a perbeli bizonyítása ezért a kereset megalapozottságához szükséges további tényállítások előterjesztése nélkül a per elbírálása szempontjából eleve szükségtelenek voltak, hiszen még valóságuk esetén sem lehetett volna megállapítani, hogy a felperes az alperessel szemben alappal tarthat igényt kártérítésre (Pp. 163. § (1) bekezdés).

Az elsőfokú bíróság éppen ezért hívta fel a felperest a perben többször arra, hogy az építkezéssel kapcsolatos tényállításait pontosan és teljeskörűen adja elő. Ennek a kötelezettségének azonban a felperes egyetlen alkalommal sem tett eleget, ugyanakkor maga állította, hogy az ingatlanok megvásárlása teljes vagyonát, megtakarított pénzeszközeit felemésztette, és még az üzleti tevékenysége folytatására sem maradt pénze, és éppen emiatt kellett 10.000.000 Ft kölcsönt is felvennie (26. számú beadvány 2. oldal 4. pont). A 2010. szeptember 14-én tartott tárgyalási határnapon pedig a felperes - arra a bírói kérdésre, hogy az ügyletkötés időpontjában milyen anyagi eszközökből és milyen tervek alapján kívánta létrehozni a tervezett logisztikai központot - a következőket adta elő:

Az italforgalmazó céggel Pest Megye területére kizárólagos forgalmazási lehetősége volt, és mert ennek a cégnek a központjában is kevés hely volt már a tárolásra, ezért a társaság lehetőséget látott arra, hogy megfinanszírozza a beruházását abból a célból, hogy itt tároljon. A cég tehát beszállt volna ebbe az üzletbe, és ezt finanszírozta volna. Emellett az az 580 üzlet, amellyel neki összeköttetése volt, ugyancsak finanszírozta volna ennek a központnak a megépítését, mégpedig úgy, hogy neki jelzáloghitelt sem kellett volna igénybe vennie.

Az elsőfokú bíróság a 2010. december 9-i tárgyalási határnapon e nyilatkozatokra is figyelemmel tájékoztatta a felperest arról, hogy őt terheli a perben annak bizonyítása, hogy az italforgalmazó céggel a perbeli 2000-2002 közötti időszakban olyan tartalmú szerződése volt, melynek értelmében módja, lehetősége nyílt volna arra, hogy üzletileg olyan vállalkozást indítson, melynek során a logisztikai központ kivitelezésére is sor kerülhetett volna. E tájékoztatás mellett arra is felhívta, hogy a megkötött valamennyi szerződést csatolja, vagy szerezz be korábbi szerződő partnere nyilatkozatát (46. számú jegyzőkönyv 2-3. oldal). Ezt követően a felperes 47. sorszámú beadványában úgy nyilatkozott, hogy a céggel kötött írásbeli szerződését nem találja. A felperes az építkezéssel kapcsolatos állítása bizonyítására az általa felkért igazságügyi építési és ingatlanforgalmi szakértő véleményét is csatolta, aki a felperes által közölt adatok és az adásvételi szerződés tárgyát képező ingatlanok területi adottságai alapján kalkulálta véleményében a telkek beépítése esetén a raktározási célú bérbeadással elérhető díjak összegét 2001 és 2007 közötti időszakra.

A felperes által állított előbbi tények alapján viszont az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg ítéletében, hogy a felperes az építkezés megvalósítására alapított elmaradt hasznát nem bizonyította, mert tájékoztatás és figyelmeztetés ellenére sem tudta a forrás biztosításához szükséges szerződések megkötésére vonatkozó állításait bizonyítani, ezért az építkezés kivitelezésére alapított kalkulációja és az ennek bizonyítására csatolt magánszakértői vélemény sem értékelhető, és a perben további bizonyítás lefolytatása is szükségtelen. A felperes konkrét tényállításai hiányában ugyanis a perben eleve nem folytatott bizonyítás arra, hogy a felperes mikor, milyen anyagi forrásból, milyen ráfordítással és milyen épületeket kívánt az ingatlanokon építtetni, anyagi eszközök hiányában miből teremtette volna elő az építkezés finanszírozásához elengedhetetlen pénzt, és a meghatározatlan paraméterű építmények megépítése milyen költségeket igényelt volna. A felperes a fellebbezésében azt is alaptalanul sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az építkezés tényét ítélete indokolásából kirekesztette, és a 2009. május 5-én postázott beadványában tárgyalt tényeket, kérdéseket figyelmen kívül hagyta. A felperes ugyanis ebben a 30. sorszámú a beadványban a belterületbe-vonás kérdését tárgyalta részletesen, tehát ekkor sem adott elő egyetlen olyan tény sem, amely az építkezéssel összefüggésben előterjesztett kártérítési igénye sikerességéhez szükséges lett volna.

Az elsőfokú bíróság a költségnövekedéssel kapcsolatos igényt is alappal utasította el, hiszen az építkezéshez szükséges források bizonyítása hiányában, továbbá a tervezett építmények adatainak (méreteinek, anyagának, építési módjának) ismerete nélkül az építkezés költsége és annak emelkedése sem állapítható meg. Ráadásul az elsőfokú bíróság az egyes építményekkel, építési munkákkal és építési tevékenységekkel kapcsolatos építésügyi hatósági engedélyezési eljárásokról szóló 46/1997. (XII. 29.) KTM rendelet (R.) alapján arra is helyesen mutatott rá, hogy építési engedély hiányában a felperes semmilyen építkezési tevékenységet nem végezhetett. Az pedig, hogy a felperes az említett időszakban még nem volt a szerződés tárgyát képező ingatlanok ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett tulajdonosa, önmagában még nem zárta ki, hogy a felperes építettként építési tevékenységet végezzen (R. 1. § (1) bekezdés, 5. § (1) bekezdés ad) és ba) pont, 9. § (1) bekezdés, 16. § (1) bekezdés, 17. §). Mindezekből következik, hogy a kár bekövetkezésének megállapításához szükséges tények konkrét megjelölése és bizonyítása hiányában a per elbírálása szempontjából ugyancsak közömbös volt a belterületbe-vonás elmaradásának ténye.

A felperes nem vagyoni kártérítési igénye ténybeli alapjait szintén nem jelölte meg, az elsőfokú bíróság ezért helyesen döntött, amikor ezt a követelését is minden további bizonyítás nélkül elutasította.

A kifejtettek szerint tehát a felperes nem bizonyította a perben a kártérítési felelősség szükségképpen feltételeinek egyik konjunktív elemét, nevezetesen kára bekövetkeztét, így az elsőfokú bíróság az eljárási szabályoknak megfelelően járt el, amikor a per eldöntése szempontjából közömbös további tényekre már nem rendelt el bizonyítást, és a felperes keresetét elutasította (Ptk. 318. § (1) bekezdés, 339. § (1) bekezdés, Pp. 163. § (1) bekezdés, Pp. 3. § (3) és (4) bekezdés).

A felperes alaptalanul állította azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem a kereseti kérelmét bírálta el. Az elsőfokú bíróság ugyanis ítéletében nem másról, hanem éppen a keresetben előterjesztett kártérítési igényről, vagyis a felperes által megjelölt jogról döntött, mégpedig a kereseti kérelem egészére kiterjedően, és ezen nem változtat az a tény sem, hogy a kár bekövetkeztének bizonyítása hiányában ítéletének indokolásában már nem tért ki az elbírált jogról hozott döntés szempontjából közömbös tényeknek az érdemi döntésben levonhatatlan jogi konzekvenciáira (Pp. 3. § (1) bekezdés, 121. § (1) bekezdés c) és e) pont, 213. § (1) bekezdés).

A felperesnek a perköltséggel kapcsolatos fellebbezési kérelme is alaptalan volt, mert ugyan a bíróságnak a perköltség viseléséről az ítéletben vagy az eljárást befejező egyéb határozatában hivatalból kell határoznia, de a törvény kifejezett rendelkezése folytán ez alól az általános szabály alól a bírói egyezség kivétel, ebben az esetben ugyanis a bíróság az egyezséget jóváhagyó végzésben a perköltségről csak a felek kifejezett kérelmére dönthet (Pp. 77. §, 78. § (2) bekezdés, 148. §). E szabályok értelmében tehát az elsőfokú bíróságnak a felek

részegyezséggel lezárt jogvitájával felmerült perköltségéről nemhogy nem kellett döntenie, hanem a törvény rendelkezése folytán arról az ítéletben nem is dönthetett.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére további bizonyítás lefolytatásának szükségtelensége miatt eleve nem kerülhetett sor, és mert az elsőfokú bíróság érdemi döntése is megfelelt a jogszabályoknak, a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

A felperes fellebbezése nem volt eredményes, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés folytán köteles az alperes jogi képviselőjével felmerült és a kifejtett munkával arányosan megállapított összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség és az illetékfeljegyzési joga miatt le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére.

Budapest, 2011. november 29.

Dr. Tölg-Molnár László s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hőbl Katalin s.k.
előadó bíró

. Madarász Anna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: